

Mező Ferenc

A TENGERSZEM MINDENT LÁT?

A mellúszást elunja,
a horgásztégek mellett
a hátára fordul,
kis prüszkölés,
félrenyelés után
megtalálja a ritmust,
az égre vetülnek
a parti fák koronái,
arrébb zöld hegyek,
a kékben felhőpamacsok,
akár halszemobjektíven át,
a fénytől hunyorogva
látja az egészet,
ruganyos vízágyon tempózó
csípője föl-le jár, mintha megdugná
a Mindenséget, fárad, lelassul,
lebeg magzati pózban,
a dobhártyáját simogató
víz zúgása, mint anyja méhében a véré,
a csupasz majom feloldódik lében
és időben, napszemüvegén át
káprázik az örök háromszög
vak közönye az égen.

Cziglényi Boglárka

BALATONI ESTE

mint a dombokon a port szórja
a szél, veszti fókuszát a világ,
széthullok örömben.
a viharjelző reflektorba nézek,
át-átvillan rajtam. behátrálok
a tóba, „menjünk az aranyhídhhoz,
ketten menjünk, most”, kiabál
egy karúszós gyerek,
pillanatig még moccanatlan a víz,
a tükörképünk nyugodt kézzel int,
és hanyatt fekvé merülni kezd.